

HOE TRINEKES GEBED VERHOORD WERD

EEN PAASCHVERHAAL

DOOR Johanna

NIJKERK - G. F. CALLENBACH

HOE TRINEKE'S GEBED VERHOORD WERD

EEN PAASCHVERHAAL

DOOR

JOHANNA

GEÏLLUSTREERD DOOR O. GEERLING

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

HOOFDSTUK I.

Het verjaarsgeschenk van Oom Matthijs.

„Neen, dat wil ik niet. Dat doe ik niet!” riep Trineke op luiden toon. En zij stampte driftig met haar voet op den grond. „Ik heb geen zin om langer in huis te zitten. Ik wil naar buiten, touwtje springen met Rie en Jo en Bep.”

„Kind, praat toch niet zoo. 't Is veel te koud om buiten touwtje te springen voor een kind, dat den heelen nacht heeft liggen hoesten. En daarbij, 't begint te regenen ook.”

„'t Regent maar een heel klein beetje, haast niets,” wierp Trineke tegen op denzelfden eigenzinnigen toon. „Ik verveel mij in huis. Gisteren mocht ik toch ook wel uit.”

„Toen scheen er een lekker zonnetje en was het lang zoo guur niet als vandaag.”

„'t Is heelemaal niet koud. En ik kan het niet langer uithouden. Ik wil....”

Maar op eens hield zij op. Zij had onder al haar tegenspreken niet eens gemerkt, dat er gebeld en open gedaan was, en dat er een bezoeker gekomen was. De deur ging onverwacht open en binnen kwam.... Oom Matthijs.

De komst van Oom Matthijs was genoeg om haar booze, eigenzinnige bui op eens te doen verdwijnen. Trineke hield o zoo veel van Oom Matthijs.

Zij vloog hem tegemoet en Oom Matthijs bukte zich, spreidde zijn armen wijd uit, pakte zijn nichtje beet en tilde haar hoog op van den grond. Hij zette haar echter weer heel spoedig neer en keek haar toen met een ernstigen, onderzoekenden blik aan.

Dien blik kon Trineke niet verdragen. Zij wendde het hoofdje af. Zou Oom wat gehoord hebben, gehoord hoe zij daar net tegen haar moeder gesproken had?

Ach ja, daar kwam het al. „Heb ik goed gehoord, vrouwtje? Was daar niet een meisje, dat heel verkeerd en eigenzinnig sprak? Ik schrikte er zoo van.”

„Och, Oom!” zei Trineke zachtjes. Zij schaamde zich zoo erg. Dat Oom dat nu ook juist moest hooren! Wat moest hij toch wel van haar denken?

Zij keek eens naar haar moeder; maar deze zei niets.

Oom's blik bleef steeds op haar rusten. Trineke moest eindelijk toch antwoord geven. „Ik . . . ik wou zoo graag buiten gaan touwtje springen. En ik mocht niet. En 't is niet eens zoo heel erg koud, en ik hoest haast in 't geheel niet meer.”

„Zoo, zoo. Jawel! Ik geloof, dat ik het zaakje wel begrijp. Hm! Ik zal er maar niet veel van zeggen; want Trineke voelt en weet zelf wel, dat ze zoo niet spreken mocht. Is het zoo niet? Maar laten we liever over wat anders praten. Vertel mij eens, wie er overmorgen jarig is.”

Die verandering van onderwerp was Trineke geheel naar den zin. „O . . . ik, ik!” riep ze vroolijk.

„Ja, dat dacht ik ook al. Maar vertel mij eens, heb je al een verlanglijstje gemaakt?”

„O ja, Oom! Een heel lang.”

„Mag ik dat ook eens lezen?”

Of dat mocht!

„Wacht, Oom! ik zal het even halen.” En weg holde zij de kamer uit en kwam heel spoedig weer terug met een stukje papier in haar hand.

„Laat me nou eens lezen. Zoo, zoo! Dat is geen kleinigheidje. Daar staat nogal wat op!”

„Ja maar, Oom, ik bedoel niet ik meen niet dat ik dat allemaal krijgen zal. Iedereen mag er wat uit kiezen: Vader, Moeder en”

„En Oom Matthijs. Jawel, jawel!” En Oom Matthijs begon zachtjes in zich zelf te fluiten, terwijl hij vol aandacht zijn oogen liet gaan over het velletje papier, waarop met groote, ongelijke letters geschreven stond:

Een theeservies.

Een springtouw.

Een nieuw hoedje voor de pop met rose lint, want haar jurkje is ook rose.

Een armband.

Een doos potlooden.

Een boek met veel platen en heel dik.

Een glazen stuiter met veel mooie kleuren er in of een zilveren popje er in.

Een haarstrik.

Een verfdoo.

Een kleurboek.

„Sapperloot! 't Is jammer, dat je geen dozijn ooms en tante's hebt,” klonk het lachend na de lezing van al die verlangens.

„'t Hoeft niet alles te zijn,” herhaalde Trineke. „Iedereen mag er wat uit kiezen; u ook.”

„Mag ik?”

„Ja, ja!” riep Trineke vroolijk, zich in stilte afvragende, wat Oom toch wel kiezen zou.

De keus was gauw gedaan. Trineke kreeg het papiertje weer terug. Toen vroeg ze: „Hoe laat komt u overmorgen, Oom?”

„Zoo vroeg als ik kan. Dadelijk na twaalven, als je uit school bent. Is dat goed?”

„O ja! o ja!” jubelde Trineke.

„Je gaat immers weer naar school?”

„Ja, morgen ga ik weer.”

„De hoest zal verder wel weer uitslijten,” merkte haar moeder op. „We zullen nog een beetje voorzichtig moeten zijn met guur weder, en buiten spelen mag ze ook nog niet.”

„Juist. En dáárom.... Nu, kleine prul, doe maar wat je moeder zegt. Zij weet wat het beste voor je is. Tot overmorgen, hoor!”

Het hoogtepunt van den blijden verjaardag was het oogenblik, waarop Oom Matthijs zou komen. Het was ook erg prettig om wakker te worden en dan zich alles voor te stellen, wat er dien dag alzoo voor heerlijk zou gebeuren. Vader en Moeder zouden haar gelukwenschen en haar een presentje geven. Zij zou getracteerd worden en 's avonds zouden Rie en Jo en Bep bij haar op visite komen en zouden zij allerlei aardige spelletjes met elkander doen. Heerlijk! Maar de komst van Oom Matthijs was het glanspunt van den dag; ja, dat was het prettigste van alles wat er gebeuren zou.

Toen de school dien morgen dan ook uit was, holde Trineke, zonder naar iemand of iets te zien, naar huis. Verbeeld je, dat Oom Matthijs er al eens was!

Neen, hij was er nog niet. Trineke was niet tevreden vóór hij er was en had boven geen rust. Zij stormde de trap weer af en ging op de stoep naar hem staan uitkijken. Dat behoefde gelukkig niet lang te duren. Daar kwam hij al aan. Hij liep hard en had een pakje in zijn hand.

Eén pakje?

Neen. Twee! Trineke zag het duidelijk. Het waren er echt twee. Die twee pakjes zouden toch niet voor háár zijn? Welneen. Hij had zeker onder-

weg een boodschap gedaan voor Tante Louise.
Daar was hij vlak bij. Trineke begon van plezier
te dansen.

„Ha! Dáár is mijn jarig vrouwtje! Maar, kindje!
Mag je nu zoo in die open deur staan, nadat je pas
beter bent van je verkoudheid? Gauw naar binnen!”

Binnen in de huiskamer werd Trineke hartelijk gelukgewenscht en kreeg zij haar verjaringsgeschenkje. Het waren er twee, want beide pakjes waren inderdaad voor haar. Die goede oom toch!

„Eerst moet je dit pakje openmaken, Trineke!” zei Oom, haar een vierkant pakje in de handen duwende.

„’t Lijkt wel een kubus,” dacht zij, terwijl zij het touwtje losmaakte en het papier er af deed.

„Misschien is het ook wel een kubus met allemaal kubussen er in, hoe langer hoe kleiner, hoe langer hoe kleiner; totdat er eindelijk zoo’n heel, heel kleintje komt. Dan kon je van al die kubussen een hoogen toren bouwen. Aardig toch van dien lieven oom Matthijs! Ik had het niet eens op mijn verlanglijstje gezet.”

Daar kwam de kubus eindelijk te voorschijn. Maar was het wel een kubus?

Neen. Het was een vierkant doosje, dat met een haakje aan den voorkant gesloten was. Ze zou het haakje maar dadelijk losmaken; dan wist zij wat er in zat.

Zij deed het. Maar op hetzelfde oogenblik sprong zij van schrik drie stappen achteruit, want het dekseltje was haast tegen haar neus gesprongen en te gelijker tijd vloog er een afschuwelijk wezentje uit te voorschijn. Ze dacht echt dat het leefde, en ontsteld en verbaasd staarde zij naar het leelijke gezicht, dat haar boven het doosje aangluurde.

„Oom Matthijs!” riep ze eindelijk uit. „Waarom geeft u mij zoo’n leelijk presentje?”

„Vind je het zoo leelijk, Trineke?” vroeg hij lachend.

„Ja, Oom! verschrikkelijk leelijk.”

„Weet je wat je doet? Maak eerst het andere pakje maar eens open.”

Dat pakje bevatte ook een doos. Trineke maakte het pakje voorzichtig open. Wie weet, of hier ook niet iets leelijks uit zou springen! Neen, dat gebeurde niet. Toen zij het deksel van de doos oplichtte, lag daar een lief theeserviesje van wit porselein met gouden randjes en roode bloemetjes.

„Vind je dit ook leelijk, Trineke?” vroeg Oom Matthijs.

Zij stond er met verrukking naar te kijken.

„Neen, o neen, Oom! Prachtig vind ik het; o zoo prachtig! Wat snoezige kopjes en wat een lief suikerpotje en wat een echt melkkannetje!”

„Ik ben blij dat je hiermee toch in je schik bent. Dan heb ik je toch met één presentje plezier gedaan!”

„Dat andere is ook zoo erg leelijk!”

„Ja. Mooi is het niet. Weet je, wat het verbeelden moet? Het is . . . het is een duiveltje.”

„Maar, Oom! Waarom geeft u mij een duiveltje? Daar heb ik in het geheel niet om gevraagd. Ik houd niet van duiveltjes?”

„Zoo? Dat wist ik niet. Ik dacht juist van wel.”

„Maar, Oom! Waarom denkt u dat?”

„Waarom? Wel, Trineke, ik meende laatst te merken dat je luisterde naar de stem van een leelijk duiveltje en precies deed, wat die stem tot je sprak. Dat vind ik nog veel erger dan zoo'n duiveltje in een doosje. Dát zal je geen kwaad doen; maar weet je wat wèl kwaad doet? Als wij luisteren naar de stem van den booze en doen wat hij wil.”

Trineke gaf in het geheel geen antwoord. Zij schaamde zich zoo. Zij vond het naar, dat haar oom alles gehoord had, wat ze eergisteren gezegd had, toen zij zoo boos en opstandig tegen haar moeder was geweest.

Oom zag het bedrukte gezichtje en vond dat ze nu maar weer vroolijk wezen moest. Zij was immers jarig! Hij streelde haar liefkoozend over haar krullebol en sprak: „Er mag in het hart van mijn lieve Trineke geen boos duiveltje regeeren. De lieve Heiland moet daar wonen. Hij moet daar regeeren. Dat dit zoo zijn mag, je leven lang, mijn kleine meid, is mijn verjaarswensch.”

Het doosje met het leelijke mannetje er in kreeg een plaats achter in Trineke's speelgoedkast. Zij haalde het niet dikwijls voor den dag, want zij zag niet graag naar het booze, valsche gezicht, dat er uit kwam kijken. Toch dacht zij, zoo dikwijls zij dat gesloten doosje in den hoek van haar kastje zag staan, aan wat haar oom tot haar gezegd had. En 's avonds, toen zij naar bed ging, vermoeid van alles wat de feestdag haar geschonken had, en zij God daarvoor dankte, vroeg zij Hem ook, om haar te willen verlossen van den booze.

HOOFDSTUK II.

De griep.

Oom Matthijs was de eerste, die aangetast werd door die verraderlijke ziekte, die zoo menigeen onverwacht op het ziekbed nederwerpt. Hij had het erg, heel erg.

Daarop volgde Trineke's moeder. En toen deze twee dagen op bed gelegen had, volgde haar vader. Zij kregen de ziekte slechts in lichten graad. Nog geen volle week behoeften zij het bed te houden.

Haar moeder kon weer het huishouden waarnemen, en haar vader weer aan den arbeid gaan, toen Trineke de eerste kenteekenen van de ziekte begon te vertoonen. Gelukkig dat ze het niet allen tegelijk hadden gekregen en dat Tante Louise gezond was gebleven, hoorde Trineke haar moeder dikwijls dankbaar uitroepen. En dat vond Trineke ook. Hoe zou alles wel hebben moeten gaan, wanneer ze allen tegelijk ziek waren geworden en wanneer Tante Louise ook in bed had moeten blijven! Wie zou Oom Matthijs dan hebben moeten oppassen?

Trineke moest veel langer onder de wol blijven dan haar beide ouders, en de zieke oom mocht ook in geen dagen het bed verlaten. Tante Louise kwam wel eens even vertellen hoe het met hem ging. Niet erger werd het met hem, maar de beterschap bleef toch heel lang uit.

„Ik ben benieuwd wie het eerst beter zal zijn,” zei Trineke dikwijls, „en wie van ons tweetjes het eerst op straat komt. Zou ik het eerst naar Oom gaan of zal hij eerst bij mij komen?” Zij wist niet wat het prettigst wezen zou.

Op zekeren dag zei Tante Louise, dat, als het weer zoo zacht bleef, háár zieke misschien wel gauw eens naar buiten zou mogen. Hij knapte nu eindelijk wat op, vond zij.

„O, en dan komt hij dadelijk hier. Dat is zeker. Dan heeft hij het toch gewonnen. Kijk, 't zonnetje schijnt zoo heerlijk en warm. Hij zal nu gauw komen.”

Ja, 't zonnetje scheen wel heerlijk, maar warm was het buiten toch nog niet. En griepatiënten moeten voorzichtig zijn, vooral zij, die het zoo erg gehad hebben. Hij hoest altijd nog, hoorde Trineke haar moeder zeggen.

De guurheid van het weder en de nog niet wijkende hoest hielden den zieke nog enkele dagen langer in huis dan Trineke had gehoopt en zij begon al te meenen, dat zij het toch nog van Oom winnen zou.

Maar dat gebeurde toch niet. Er kwamen een paar dagen, die werkelijk zacht mochten genoemd worden voor het begin van Februari. Op één van die dagen trok Oom Matthijs zijn winterjas aan, zette zijn kraag hoog op en waagde zich naar buiten.

„Ik ga eens even naar ons Trineke kijken,” zei hij tegen zijn vrouw. „Ik geloof niet dat zoo'n wandelingetje mij kwaad zal doen.”

„Zal je niet stil staan op straat? En zal je niet te lang weg blijven?” riep zij hem vol bezorgdheid na.

Hij beloofde het haar en ondernam welgemoed zijn eerste wandeling na zijn zware ziekte.

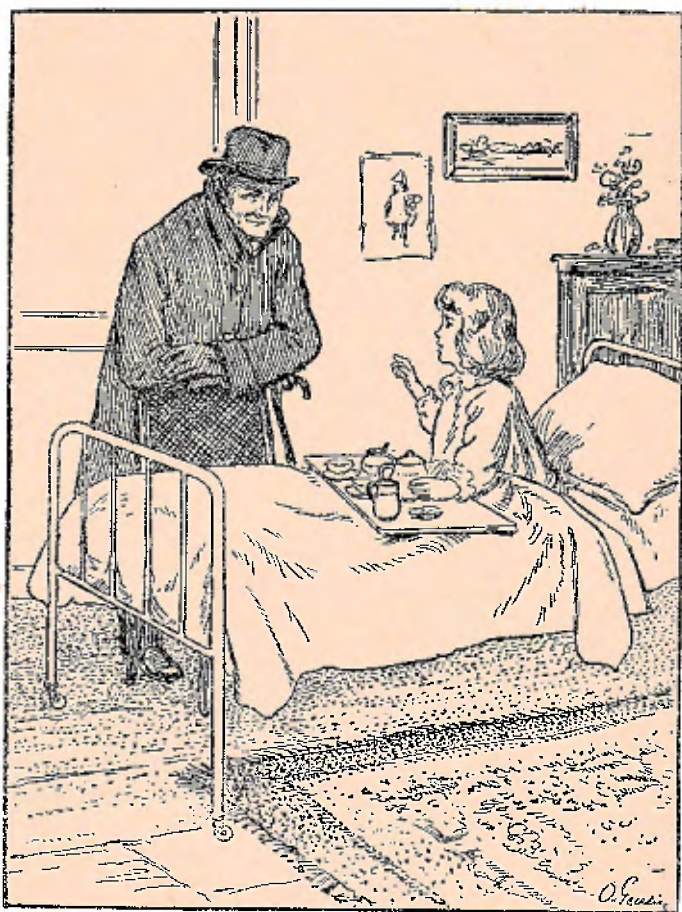
Het was voor Trineke een verrassing, toen zij den welbekenden stap weer op de trap hoorde en een oogenblik later den welkomen bezoeker zag binnenkomen.

Zij zat rechtop in haar bed te spelen met het mooie theeserviesje, dat zij op een plank, die dwars over het ledikant lag, had uitgesteld.

„U hebt het gewonnen! U hebt het gewonnen!” riep zij vroolijk. „U bent het eerst van ons tweetjes beter. Maar ik ben ook weer heel gauw gezond; ja, heel gauw. Gisteren ben ik al een poosje op geweest en vanmiddag mag ik weer langer op blijven. O, Oom! dolletjes, dat u er weer bent! Bent u nou echt heelemaal beter?”

„Heelemaal....? Zóó mooi nou nog niet. Maar het scheelt toch niet zoo heel veel meer. Ik heb het dan ook leelijk te pakken gehad. Kun je het niet aan mij zien? Ik geloof zelfs dat ik mager geworden ben. Tante zegt dat tenminste.”

Trineke keek haar oom onderzoekend aan. Ja 't was waar. Nu zag ze het ook. Hij was zoo dik

niet meer als vroeger. Zijn wangen waren ingevallen en zijn oogen leken erg groot. Zijn hand, die op het dek lag, en die zij zachtjes streelde, was in haar

oogen langer geworden, en die beentjes er van waren zoo erg goed te zien.

„U moet maar goed eten en veel melk drinken,” raadde Trineke aan. „Dat doe ik ook. Ik drink wel vijf glazen melk op één dag; soms wel eens zes. En boterhammetjes met suiker, meestal drie achter elkaar. En 's middags lekkere flensjes, en o, ik weet al niet wat meer.”

„O, o, die moeder van jou, die weet het wel. Die verwent je, geloof ik, een beetje. Maar dat doet Tante Louise mij even goed, hoor! Wat ze al niet verzint en voor mij klaar maakt, kan ik niet allemaal opnoemen. 't Is alleen maar zoo erg jammer, dat mij één ding ontbreekt, en dat is ongelukkig juist het voornaamste. Weet je wat dat is? Ik heb maar geen eetlust. Die wil maar niet terug komen.”

„Maar, Oom! Hebt u geen trek in al die fijne dingetjes, die Tante Louise u geeft? Hoe kan dat? Ik heb altijd honger.”

„Daarom zal jij wel weer gauw een gezonde flinke meid zijn.”

„En u moet weer gauw een gezonde flinke oom zijn. Zal u nu voortaan alles opeten wat Tante Louise u geeft?”

„Ik zal het probeeren, vrouwtje! Dat zal ik.”

Hij kon een lichten zucht niet inhouden. Hij voelde zich nog zoo slap na zijn ziekte; en zoolang de eetlust zoo geheel en al ontbrak, was het nog niet het rechte met hem.

„Oom,” begon Trineke weer, „er is nog niets van het mooie serviesje kapot. Ben ik er niet voorzichtig mee? En de trommeltjes, die ik van Tante Louise kreeg, zijn ook nog mooi. Er is geen deukje of krasje aan. Ziet u wel? Ik wrijf ze altijd op, voor ik ze wegberg. Glimmen ze niet mooi?”

„Ja, hoor! Je bent er netjes op geweest. Je bent nog eens een mooi presentje waard.”

Trineke lachte. „Een mooi presentje, ja. Maar geen leelijk; geen . . . duiveltje.”

„Is het stuk, Trineke?”

„Wel neen, Oom. Het staat in de kast weggestopt. Ik wil het niet zien. Ik wil er niets mee te maken hebben.”

„Zoo, dat is goed. Je moet maar nooit van je leven iets met een duiveltje te maken willen hebben; in 't geheel niets, hè, Trineke!”

Trineke knikte en lachte. Zij begreep heel goed wat haar oom bedoelde. Dikwijls kwam er nog boosheid in haar hart op, als alles niet precies ging zooals zij dat wilde. Dan voelde zij weer dien lust om zoo eigenzinnig en opstandig te zijn en haar wil door te drijven. Maar toch had zij na haar verjaardag nooit meer vergeten om des avonds, wanneer zij bad, God te vragen haar te willen verlossen van de macht der zonde. Zij wilde gaarne Zijn kind zijn en den Zaligmaker toebehooren, die ons geleerd heeft te bidden: „Verlos ons van den booze.” Zij vond dat het al hielp. Zeker! Het was al eens gebeurd dat zij, juist vóórdat zij weer zoo spreken wilde als op dien dag, toen haar oom het hoorde en zij zich zoo geschaamd had, dadelijk denken moest aan zijn verjaarsgeschenk en wat hij daarna er van gezegd had. En de booze woorden werden niet uitgesproken.

Begreep Oom Matthijs wat zij dacht?

Het scheen wel zoo, want terwijl zijn magere hand liefkoozend over haar hoofdje streek, sprak hij: „God hoort ons altijd. Hij helpt ons, als wij tot Hem roepen. Hij sterkt ons, als wij strijden. Hij is een Hoorder der gebeden.”

HOOFDSTUK III.

Een Hoorder der gebeden?

Hoe dikwijls moest Trineke in de dagen, die nu volgden, denken aan de woorden, die Oom Matthijs had gesproken!

Een Hoorder der gebeden!

Twee dagen later stond het gelaat van haar beide ouders zeer bezorgd en hoorde zij hen dikwijls spreken over de vrees, die hen bezwaarde. Het was niet om haar, om Trineke, dat zij zich zoo bezorgd maakten. O neen. Zij was de laatste twee dagen zóó opgeknapt, dat zij al den ganschen dag op mocht zijn en zelfs al eens buiten had mogen wandelen. Spoedig zou zij ook weer naar school mogen gaan. Neen, het was niet om háár. Het was om Oom Matthijs.

Nadat hij Trineke bezocht had, had hij zich al dadelijk minder wel gevoeld. De koorts was spoedig daarop in volle hevigheid teruggekeerd en nu was hij veel erger dan hij geweest was.

Wat moest dat geven?

Hij was zoo verzwakt van den griepaanval, dat deze wederinstorting het hart van hen, die hem lief hadden, met vrees vervulde. Zou hij dat kunnen doorstaan?

„Als hij het maar uthoudt! Hij is al zoo verzwakt! Vannacht is hij erg onrustig geweest! De longen werken niet goed! De dokter vreest voor zijn hart!” Dergelijke uitroepen, zachtjes uitgesproken, ving Trineke op. En zij vervulden haar met angst en vrees.

Oom Matthijs was heel ernstig ziek, zóó ernstig dat hij wel eens sterven kon. Oom Matthijs sterven? Neen, dat mocht niet. Dat kon niet. Die lieve, lieve

oom! Zij kon hem niet missen en zij wilde hem ook niet missen. Wat moest zij doen? Ach, zij kon immers niets doen. De dokter deed al het mogelijke. Tante Louise paste hem op dag en nacht. En ook haar ouders hielpen om beurten, om de zware taak van de trouwe verpleegster te verlichten. Maar zij, wat kon zij doen?

Immers niets?

Niets? O ja. Eén ding kon zij doen. Zij dacht aan zijn laatste bezoek, en waarover zij toen samen hadden gesproken. Zij herinnerde zich de laatste woorden, die hij toen tot haar gesproken had: „God is een Hoorder der gebeden.”

Zij zou Hem vragen om den zieke weer gezond te maken. Hij zou naar haar hooren. Hij kon het immers doen en Hij zou het ook doen. O ja, dat zou Hij zeker. Had Zijn lieve Zoon, toen Hij op aarde was, ook niet iedereen genezen, die tot Hem kwam? Iedereen, al was de ziekte ook nog zoo gevaarlijk. Hoe was de tekst ook weer, dien zij nog kort geleden op de Zondagsschool had opgezegd? O ja, zij wist het al: „Zoo velen Hem aanraakten, werden gezond.” Zie je wel! Geen eentje bleef er ziek of ongelukkig. Ze werden allen weer beter.

Ze wist nu wat ze te doen had. Ze zou net zoo lang tot God roepen of Hij haar lieven zieke genezen wilde, totdat zij hoorde zeggen: hij wordt beter! En dat zou zij zeker heel gauw hooren. En dan.... o hoe dankbaar zou ze dan zijn Hem, die gedaan had wat zij gevraagd had!

Maar Trineke begreep er niets van.

Zij had dikwijls en met veel aandrang haar smeekgebed tot God opgezonden en.... Hij had niet verhoord.

Zij verwachtte dat haar moeder den volgenden

dag al met een blij gezicht vertellen zou: „Oom Matthijs is veel beter. Als het zoo voortgaat, zullen we hem wel weer gauw bij ons zien”. Maar inplaats daarvan stond haar gelaat even ernstig, zoo niet nóg ernstiger dan de vorige dagen.

Trineke vroeg eindelijk: „Is Oom beter?”

Toen schudde haar moeder droevig het hoofd en zeide: „Neen, kindje! het is niets beter met hem.”

„Toch niet erger, Moeder?”

„Ja, Trineke! eer erger dan beter.”

„Moeder, ik wil naar hem toe. Mag ik vandaag gaan?”

„Neen, kindje! Hij is zoo erg zwak. Hij kan de drukte van kinderen niet verdragen. En wat zou je er ook aan hebben?”

„Ik wou . . . ik wou het zelf zien, of het zoo heel erg is. Het kàn niet, Moeder! Oom kàn niet erger zijn. Hij mōet beter zijn, vandaag; veel beter; want God verhoort immers altijd ons gebed! En ik heb het Hem zoo gevraagd, o zoo dikwijls. Dàt wou ik Oom zeggen. Ik wou hem zeggen dat hij beter zàl worden. God moet het doen, ja, Hij *moet*.”

„Maar, Trineke, kind! Je laat me schrikken. Zoo mag je toch niet spreken.”

Nu schrikte Trineke toch ook van haar eigen woorden.

Moeder zweeg enkele oogenblikken. Toen trok zij Trineke naar zich toe.

„Zóó mag je niet spreken,” herhaalde zij eindelijk. „’t Is erg om zoo tegen je moeder te spreken, maar nóg veel erger, om zoo over Gods daden te spreken. Ik schrik er van en ik ben bang, dat je heelemaal vergeten hebt, wat Oom Matthijs gezegd heeft, toen je jarig was en hij dat presentje voor je meebracht.”

Neen, Trineke had het niet vergeten. Het doosje was weggestopt, maar ach! nu voelde zij weer

zoo duidelijk hoe boos en opstandig haar hart was. Moeder had gelijk. Hoe had zij zoo durven spreken? „God hoort ons gebed,” dat is een heerlijke

waarheid,” ging haar moeder voort, „maar Hij verhoort het op Zijn wijze en niet op de onze. Wij weten niet wat waarlijk goed is en zouden dikwijls iets begeeren, wat ons kwaad zou kunnen doen.”

Maar nu sprong Trineke op eens weer onstuimig op.

„Hoe zou dat nu iemand kwaad kunnen doen, als die lieve Oom Matthijs weer beter werd? Het zou goed zijn, heel goed; voor Tante Louise, voor u, voor Vader, voor mij, voor iedereen. Ik houd zoo verschrikkelijk veel van hem, o zooveel.”

En nu stroomden Trineke's tranen. Zij wist wel dat zij altijd veel van hem gehouden had; maar hoeveel wel, dat voelde zij nu eerst recht.

Haar moeder trachtte haar een beetje te doen bedaren; en toen haar dat eindelijk gelukt was, vroeg zij haar: „Luister eens. Je weet toch wel hoe de tijd heet, waarin we nu in deze dagen leven?”

Ja, ze wist het wel; maar zij begreep niet, wat de lijdensweken nu te maken hadden met de ziekte van Oom Matthijs, maar met het hoofdje geleund tegen haar moeders schouder, luisterde zij rustig naar wat deze daarover te zeggen had.

„Weet je wel, liefje! wat de lieve Heiland bad, toen hij in Gethsemané zoo vreeselijk lijden moest? Hij zag vooruit alles wat Hem te wachten stond: die gruwelijke mishandelingen, dien smadelijken, bangen dood aan het kruis. Zeg, Trineke! wat bad Hij toen?”

Trineke wist het wel en zachtjes sprak zij die woorden na: „Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat dezen drinkbeker van Mij voorbij gaan. Doch niet Mijn wil, Uw wil geschiede.”

„Ja, zoo sprak, zóó bad Gods Zoon. Zoo onderwierp Hij zich gewillig aan wat Zijn Vader besloten had. Hij onderging het zware lijden en.... dat lijden voerde tot zaligheid van zondaren. Je weet wel, na het lijden en sterven kwam de Opstanding. Na Goeden Vrijdag komt de Paaschmorgen, waarop wij zingen:

„Nu jaagt de dood geen angst meer aan,
Want alles, alles is voldaan.
Wie in 't geloof op Jezus ziet,
Die vreest voor dood en helle niet.”

Trineke luisterde stil naar haar moeders woorden. De geschiedenis van 's Heeren lijden en sterven kende zij goed, ook dat versje, met het voorafgaande en met de volgende coupletjes. En het Opstandingsverhaal kende zij ook. Vreeselijk was dat lijden geweest en heerlijk die Paaschmorgen, toen de Heiland uit het graf verrees en zich aan Zijn discipelen vertoonde.

„Zie, mijn lieve kind,” vervolgde haar moeder, „Gods Zoon heeft door zijn gewillig lijden en sterven voor ons de poort des hemels weer geopend. Wie in Hem gelooft, zal daar zeker binnengaan. Dat heeft Hij zelf beloofd. Wanneer onze hemelsche Vader nu een van Zijn kinderen het zalig Vaderhuis wil doen binnengaan om voor eeuwig met Hem te leven, zeg Trineke, mogen wij dan zeggen: „Dat mag God niet doen; Hij moet hem hier, bij ons laten? Mogen wij zoo doen?”

Trineke's tranen begonnen opnieuw te vloeien. „Maar als hij naar den hemel gaat, dan is hij toch van ons weg. Dan zien wij hem nooit weer,” snikte zij.

„Hier niet; maar de scheiding is slechts voor eenigen tijd. Voor Jezus' troon zien al de zijnen elkander weder om nooit meer te scheiden.”

„Mag ik dan niet meer vragen of God hem beter wil maken?” vroeg Trineke.

„Zeker mag je dat doen, maar vertrouwend moet je aan Hem de uitkomst overgeven. God weet alleen wat waarlijk goed is. Wij mogen Hem niets afdwingen. „Uw wil, niet mijn wil geschiede.” Zoo moeten ook wij tot Hem spreken, wanneer wij iets

van Hem begeeren. Maar er is iets, dat je voor Oom Matthijs vragen moogt en wat God zeker verhooren zal.”

Verrast keek Trineke op.

„Ja, luister maar. Je moogt God vragen of Hij onzen lieven zieke in alles nabij wil zijn met Zijn hulp en Zijn troost. Je moogt Hem vragen, dat Hij hem vervullen wil met geloof en blijdschap, opdat hij zich het eigendom weet van 's Vaders Zoon. Je moogt Hem vragen, dat hij verzekerd moge zijn van de zaligheid, die Hij aan het kruis ook voor hem verworven heeft.”

„Maar, Moeder, Oom Matthijs gaat toch vast en zeker naar den hemel, als . . . als hij sterft?”

„Wie in Mij gelooft, heeft het eeuwige leven,” heeft de Heiland beloofd. Oom gelooft in Hem, met geheel zijn hart, o ja; maar hij is wel eens twijfelmoedig en het valt hem hard om ons allen te verlaten. Wij moeten God vragen, hem de blijdschap te willen schenken, de volle blijdschap des geloofs: Paaschblijdschap. Dàt wil God Zijn kinderen geven. Laten wij daarom vragen en verder onzen wil vertrouwend overgeven aan den wil des Vaders.”

HOOFDSTUK IV.

„Niet mijn wil, Uw wil geschiede.”

't Was wel moeilijk, vond Trineke, om te doen, wat Moeder gezegd had: goed vinden wat God wilde, niet wat zij wilde, ook als . . . als Hij het goed vond om Oom Matthijs weg te nemen. Ja,

't was wel heel moeilijk; maar zij zou het toch doen. Zij zou eerst om vergeving vragen, dat zij dat had durven zeggen: „God moet het doen!” En dan, dan zou zij zeggen tot Hem: „We zouden allen zoo heel, heel blij zijn, als U Oom Matthijs weer beter wilt maken, o zoo blij. Als U het niet goed vindt, help mij dan, dat ik nooit meer zoo spreek als laatst. Maar wat er ook gebeure, wil U hem geven Paaschblijdschap. Och, maak U dat hij blij mag zijn met wat U doen wilt; blij, omdat hij bij U in den hemel mag leven. Uw wil, niet mijn wil geschiede.”

Deze bede van Trineke zou niet alleen gehoord, maar ook heerlijk door God verhoord worden.

„Trineke! Je moogt met mij mee naar Oom Matthijs.”

„O Moeder! Is hij.... wordt hij beter?”

Hoe dikwijls had Trineke niet gevraagd, of zij niet eens naar hem toe mocht. Maar het was haar steeds geweigerd. Altijd luidde het antwoord: „Hij is te zwak en te ziek.” Dat zij nu eindelijk toch naar hem toe mocht gaan, beteekende dat geen beterschap?

Maar Moeder schudde zachtjes het hoofd en sprak eindelijk: „Neen, kindje! zijn ziekte wordt erger. Gisteren zei hij: „Het gaat hard achteruit met mij. Neen, neen: ik zeg het verkeerd. Ik moest zeggen: ik ga vooruit.” Trineke, ik zal je eens wat goeds vertellen. Hij is nu heel gelukkig. Hij weet, dat hij heel spoedig heen zal gaan naar het Huis zijns Vaders en hij verheugt zich daarover met groote vreugde. God heeft hem van alles los gemaakt en hij verlangt om tot Hem te gaan.”

„Dan heeft.... dan heeft God gedaan wat ik Hem gevraagd heb,” sprak Trineke zacht en

eerbiedig. Hoe wondervol heerlijk was het, dat God haar gebed verhoord had!

„Oom Matthijs wil je graag nog eens zien en je zelf zeggen, hoe gelukkig hij is. Zet je hoed open doe je mantel aan. Dan gaan we dadelijk. Maar, kindje, zal je probeeren om heel kalm en rustig te zijn? Hij is zoo zwak en hij mag niet vermoeid worden.”

Ja, dat zou Trineke doen.

Heel zachtjes, op haar teentjes loopende, trad Trineke de ziekenkamer binnen. Het was goed, dat haar moeder haar gewaarschuwd had; want ze zou zeker naar het bed toegevlogen zijn en het uitgesnikt hebben. Nu wist zij zich te bedwingen, hoewel zij brandende tranen in haar oogen voelde opkomen. Zij drong ze terug met groote moeite. Zij slikte en slikte onophoudelijk, terwijl zij naar den zieke toeliep en zonder één woordje te zeggen de magere hand greep, die naar haar uitgestoken werd.

Neen, ze sprak geen enkel woord. Ze kòn niet. Ze kon alleen maar zien, met groote oogen zien naar dat uitgeteerde gelaat, dat haar zoo lief was.

Was dat Oom Matthijs? Was dat dezelfde vroolijke oom, die zoo dikwijls met haar gespeeld en gewandeld had; die haar zulke mooie verhaaltjes had weten te vertellen?

„Dag, mijn lief vrouwtje!” sprak hij eindelijk op fluisterenden toon. „Ik ben blij, dat je gekomen bent.”

Hij drukte zachtjes haar hand en vervolgde op denzelfden zachten toon: „Ik ben gelukkig, Trineke, heel gelukkig. 't Zal heerlijk zijn om het Paaschfeest daar Boven te mogen vieren bij Hem, die den dood overwon.”

Het spreken kostte hem moeite. Hij zweeg; maar

zijn oogen lachten zoo blij, alsof zij reeds zagen, wat hij zoo vurig verlangde te zien.

Een heilige stille ontroering maakte zich van Trineke meester. Ze wist zelf niet of zij blij was of bedroefd; blij omdat God haar bede had verhoord en zij met eigen ooren hooren en met eigen oogen zien mocht, welk een geluk dat inhield. En toch was zij ook bedroefd om het gemis, waarvan zij nu de zwaarte gevoelde, nu zij voor de laatste maal bij hem was. Maar de blijdschap had op dit oogenblik toch de overhand. Maar spreken kon zij nog altijd niet. Zij bleef Oom Matthijs maar aanzien en wachten of hij opnieuw iets zeggen zou.

Eindelijk kwamen de woorden weer.

„'t Heeft erg lang geduurd, Trineke, eer ik los was van het leven. Het scheen mij zoo hard toe weg te moeten gaan van Tante Louise en ook van jou, mijn kleine meid. Maar God heeft de banden los gemaakt. Wonderlijk! Wonderlijk! 't Is alles goed. 't Is alles licht. Hij doet mij den voorsmaak genieten van de groote vreugde, die de Heiland ook mij heeft bereid door Zijn lijden, door Zijn sterven.”

Nog steeds hoorde Trineke stilzwijgend toe. Hoe vol haar hartje ook was, toch voelde zij dat zij hem zeggen moest, dat God haar gebed verhoord had, heelemaal verhoord. Ja, dat moest zij doen. Oom's blijdschap zou daardoor nog grooter worden. Hij moest het weten. Kom, zij moest flink zijn en hem geen droefheid toonen.

„Oom,” begon ze, „ik heb God zoo dikwijls gevraagd u dat te geven. Hij heeft het gedaan. God is goed.”

Gelukkig! Zonder haperen waren de woorden er uit gekomen, en zij zag aan zijn gezicht, hoe goed die woorden hem deden.

Hij herhaalde ze zachtjes: „God is goed! Hij is een Hoorder der gebeden. Ik denk.... ik denk,” vervolgde hij, „ik denk, dat ik spoedig mij zal gevoelen evenals Maria Magdalena en de discipelen, toen zij den Zaligmaker aanschouwden na Zijne opstanding uit de dooden. En ik hoop, mijn kleintje,

dat jij ook eenmaal dat groote geluk zult smaken."

Trineke was op haar knieën neergezonken voor het bed, het hoofdje gebogen over zijn handen. Zachtjes trok hij zijn handen weg en legde ze boven haar hoofd, alsof hij haar zegenen wilde.

„God zegene je, mijn kind, en doe je het geloof behouden en brenge je eenmaal bij Hem, die op aarde kwam om ons het eeuwige leven teschenken. Amen!"

Fluisterend sprak hij dit „Amen!" uit. Toen zonken zijn armen vermoeid terug, en Tante Louise voerde Trineke zachtjes uit de kamer weg.

HOOFDSTUK V.

De troost die het Paaschfeest geeft.

„Trineke, liefje, weet je waar wij van middag samen eens heen gaan?"

Trineke keek op van haar boek, waarin zij zat te lezen en zag haar moeder vragend aan.

„Wij gaan van middag samen naar het kerkhof."

„Naar het kerkhof?"

„Ja, Trineke! Wij gaan eens zien waar Oom Matthijs is neergelegd."

„Goed, Moeder!" zei Trineke; maar heel opgewekt klonk haar stem niet. Het zou haar zoo bedroefd maken, het plekje te zien, waar Oom Matthijs was neergelegd en dan daarbij te denken, dat hij voor altijd van haar was heengegaan, en dat zij zijn vriendelijk gelaat nooit meer zien, en zijn vroolijke stem nooit meer hooren zou. Zij kon soms zoo erg naar hem verlangen; en dan, als dat verlangen zoo heel groot werd, moest zij in zichzelf maar steeds

herhalen de laatste woorden, die hij tot haar gesproken had. Dan ging het verdriet een beetje weg.

Trineke had op de Zondagsschool opnieuw de Paaschgeschiedenis hooren vertellen. Juffrouw Bergman vertelde zoo prachtig! Je kreeg een gevoel alsof zij er bij geweest was, toen Maria Magdalena en de andere Maria naar het graf gingen, enkel maar om het te bezien, net zooals zij van middag met haar moeder ook naar een graf zou gaan, naar het graf van Oom Matthijs.

Wat een blijdschap, o wat een blijdschap voor die twee vrouwen, toen zij den steen vonden afgewenteld, en toen zij den engel hoorden zeggen: „Hij is hier niet. Hij is opgestaan. Komt herwaarts. Ziet de plaats waar de Heere gelegen heeft.”

Die vreugde van Maria Magdalena en de andere Maria zou haar niet geschonken worden. De Heiland herleefde; maar de dooden, die op het kerkhof ter ruste waren gelegd, werden niet levend.

Trineke kon niet laten dat te zeggen, toen zij des middags bij het graf stonden: „Oom Matthijs wordt niet levend. Wij zullen hem nooit meer zien; nooit meer.”

„O, Trineke! Hoe kun je dat nu zeggen! Kom, we gaan eens even op dat bankje zitten.”

Moeder begreep wel, hoe vol haar hartje was. Ze liet Trineke tegen zich aanleunen.

„Als dat waar was, Trineke, ja, dan zou er geen troost zijn als we bij een graf staan van iemand, dien wij zoo lief hadden. De vrienden van den Heiland genoten het voorrecht den Verrezene met hun lichamelijke oogen hier op aarde weder te mogen zien. Dat zij Hem hebben mogen zien, geeft ons de vaste zekerheid, dat wij Hem ook eenmaal zullen zien, wanneer wij dit leven verlaten hebben.”

Trineke wist het wel. Juffrouw Bergman had ook op die manier gesproken. Maar 't was heerlijk het van haar moeder ook nog eens te hooren, hier bij het graf van Oom Matthijs.

„De dood bestaat eigenlijk niet meer,” vervolgde haar moeder. „Hij is overwonnen; en allen, die in

Christus ontslapen, zijn niet dood, maar zij leven. Zij leven bij Hem."

"Maar hier zien wij ze toch niet meer," wierp Trineke zachtjes tegen.

"Neen, hier niet, maar dat is toch iets anders dan „nooit meer". Wij weten dat wij daar Boven door Gods genade — dank zij het lijden, sterven en de Opstanding van Zijnen Zoon! — al onze geliefden, die in het geloof heen gingen van deze aarde, zullen mogen wedervinden. En daarom moeten we in plaats van „nooit meer" precies het tegenovergestelde zeggen. Weet je wat dat is?"

"Eens zeker!"

"Ja, eenmaal zeker. Is dat niet heerlijk? Wij mogen zingen en gelooven het heerlijke lied:

„Vrome, vroeg gestorven vrienden!
Slechts zijt gij mij wat vooruit,
'k Zal u allen wedervinden,
Als ons Jezus 't graf ontsluit;
Eerlang zal ik met u rusten,
'k Rijp al vast voor d' eeuwigheid,
'k Staar vast op die blijde kusten,
Daar mij 't hoogst geluk verbeidt."

Nog enkele oogenblikken bleven zij zitten. Toen zeide Trineke's moeder: „Kom, kindje! Nu gaan we weer naar huis."

Trineke stond op en wierp nog een langen blik op het graf. Zij was niet zoo erg bedroefd meer. Ja, zij was getroost. Wat was het Paaschfeest toch een heerlijk feest!

Zij wilde den Heiland liefhebben, Hem gehoorzaam zijn, dikwijls aan Hem denken, aan Hem en aan den hemel, waar Hij woonde en voor de Zijnen een plaats bereidde. Zij zou Hem iederen dag vragen haar ook daar een plaats te willen be-

reiden. God had haar gebed verhoord, toen zij Hem gevraagd had, om Oom Matthijs gelukkig te maken. Zou Hij dan dit gebed niet evenzeer verhooren?

Ja, dat geloofde zij vast. En deze gedachte verblijdde haar en verzachtte het verdriet, dat zij gevoelde om het heengaan van Oom Matthijs.

Het was nu Paaschfeest, het heerlijk feest der Opstanding; en al was het feest straks voorbij, toch ging de blijdschap, die het Paaschfeest bracht, nooit voorbij.

„Weet u wat ik zoo vreemd vind, Moeder?” vroeg Trineke onderweg: „dat ik toch telkens nog zoo bedroefd kan zijn, omdat Oom Matthijs is heengegaan. Ik moest eigenlijk altijd blij zijn, omdat God hem alles gegeven heeft, waar ik Hem om gevraagd heb. Hij heeft het mij zelf verteld, toen ik voor het laatst bij hem was.”

„Dat komt, omdat wij veel te weinig denken aan de hemelsche dingen en zoo heel veel aan de aardsche. Maar, Trineke! zelf heb je nu onderhouden dat God een Hoorder der gebeden is. Diezelfde God wil ook jouw hartje vervullen met Zijn vrede en Zijn blijdschap, wanneer je Hem dat vraagt; en dan, mijn kind, dan zal de vreugde, de hoogste vreugde, die er bestaat, altijd de overhand hebben. Dan zingt het daar binnen altijd in ons:

„Loof, loof, mijn ziel, den Hoorder der gebeden!”

